

זוכה פרס ישראל

הקאמרי
התיאטרון של תל אביב

סוס אחד נכנס לבר

על פי ספרו של דויד גרוסמן

סוס אחד נכנס לבר

עפ"י ספרו של דויד גרוסמן

עיבוד לבמה מיכה לבינסון,
אבנר בן עמוס ודרור קרן
בימוי דרור קרן בהשראת מיכה לבינסון
עיצוב במה סבטלנה ברגר
אנימציה שריאל קסלסי
מוסיקה אלדד לידור
תאורה עדי שימרוני

ע. במאי נאוה לוי

משתתפים:

דובלה ג'י דרור קרן
אבישי לזר יגאל זקס
פיץ איה גרניט שבא
יואב יוסי ירום

קול הוריו של דובלה: סנדרה שדה, יוסי קאניץ
קולות מהקהל: אבישי מרידור, אסף מרון,
סנדרה שדה, יוסי קאניץ, ניר ברק, גוני כנעני
קולות נערים: איילי אלדד, רז אשבורן,
ניר גואטה, דניאל דרניצרו, חושן חנניה

הקלטת קולות שחקנים: אולפני מצלול
סאונד: יונתן ברק
הקלטות מוסיקה: אולפני שרדו
סאונד: דיוויד לוריא
נגנים
שי אלון: גיטרות
רועי בר סירה: מלודיקה ואקורדיון
אלדד לידור: תיכנותים וכלים נוספים

מנהלת ההצגה נאוה לוי
מנהל הבמה ששון סגרון
תאורן שי אשד
סאונד אייל ריכשטט
וידאו אוהד לויטן
הלבשה/אבזרים שרה כהן
איפור כל המחלקה
בניית התפאורה תיאטרונית

תודות לאבי חדש, מגמת תיאטרון עירוני א,
תודה מיוחדת להדס אבנרי מנהלת המתפרה.

"למה אתה ככה?"

דרור קרן

זה התחיל רע מאד בינינו. בין "דובלה" וביני.

מה יש לאהוב באיש הזה? למה ש"נלך" אחריו? הפגישה עם הגיבור הכי "אנטי גיבור" הזה של גרוסמן, גרמה ל"סמטוחה" של רגשות. דחייה ומשיכה. מבוכה וסקרנות. אחרי ה"לילה טוב קיסריה" שלו בסיום, סגרתי את הספר בלי לדעת מה אני מרגיש. מה עברתי עכשיו? מי זה האיש הזה? מה הסיפור שלו? אחרי כמה חודשים חזרתי אל הספר. כשהגעתי למקום בו שואלת "פיץ" את דובלה: "למה אתה ככה"? מה שגם אני שאלתי - "נפל האסימון". זה הזמין קריאה מחדש תוך התחקות אחר הסוד הזה שגלום במילים של גרוסמן, ובעיקר למה שמהדהד מתחתיהן... כמו לחבר פאזל של חתיכות חיים ונפש של בן אדם כדי לקבל את התמונה המלאה, האמיתית.

"למה אתה ככה"? שואלת אותו "פיץ", כשהיא לא מוצאת זכר לילד המצחיק, הרגיש ומלא הדמיון שהוא היה ועכשיו משפיל אותה לעיני הקהל בשביל צחוקים עלובים - "למה אתה ככה? אתה היית ילד טוב". בערב הזה בנתניה, דובלה "מתפוצץ" על השאלה הזאת. אם אין "קיסריה", לפחות זה... כי אין מה להפסיד כבר. כי הוא לא יכול יותר שלא לבוא חשבון עם מי שהוא היום, עם מה שהוא נועד להיות, ובעיקר... עם למה זה לא קרה.

בערב הזה, בהופעה, חוץ מפיץ ואבישי, חברי ילדותו של דובלה, יושב עוד עד, "העד המרכזי" - הקהל. קהל שמביט כנראה במופע האחרון של האיש המיוסר שמולו. בחיים שהיו בצל השואה, בהווי הגדנ"ע, במערכונים של "הגשמים" ושייקה אופיר, בשירים, בסחבקיות צברית, בחברות של ילדים במדינה בהתהוות... ואנחנו שגדלנו, גידלנו והגענו עד הלום, יושבים שם במרתף הנתנית הזה, עם הזמנה להיזכר במי היינו ובמי אנחנו היום, ואולי לתהות לרגע, כמה קרובים או כמה רחוקים אנחנו מ"קיסריה" שלנו. למה אנחנו ככה...

מחלקות הייצור של הקאמרי להצגה זו:
תפאורה ובמה: ג'קי חן, יואב ויס.
תלבושות ומתפרה: הדס אבנרי, אביב רון, מיכאל צ'בן.
אבזרים: אורלי שנברגר, נטשה מנטל.
איפור: רנה שפול, לרה גולומב, מיכל שביט,
מיכל עשת, אירה סימנובה.

עורכת התוכניה רבקה משולח
עיצוב התוכניה פרסום מכטינגר
צילום השער שי-לי עוזיאל
צילומי ההצגה ז'ראר אלון
פורטרטים שחקנים אילן בשור

הצגה ראשונה: 30.6.17
משך ההצגה: שעה ושלושים דקות ללא הפסקה

בנק הפועלים

מופע הסטנדאפ של דובלה
ג'י, במרתף באזור התעשייה
בנתניה, יוצא משליטה ותופס
תפנית מצמררת. מול הקהל, שבו
יושבים גם שני חברי ילדות, הוא
עורך חשבון נפש נוקב. רכבת
השדים נעה במהירות בין הומור
שחור לסאטירה ארסית, בין
אהבות ובגידות, געגועים וחרטה.
בסטנד אפ - כמו בחיים - הכל
אפשרי. בערב הזה, שהוא יום
הולדתו של דובלה וגם, כנראה,
המופע האחרון שלו - כבר אין לו
מה להפסיד.

"אני רוצה שתסתכל עלי ותגיד לי..."

"תזכור אותי..."

להמחיז את "סוס אחד נכנס לבר": להוציא מן הכוח (הספרותי) אל הפועל (התיאטרלי)

אבנר בן-עמוס

כאשר מיכה לבינסון הצייע לי להצטרף אליו בהמחזת "סוס אחד נכנס לבר" הסכמתי מיד. כבר קראתי את הרומן של דויד גרוסמן, אותו גמעתני בכמה שעות, והמחזת הטקסט הקצר יחסית נראתה לי קלה להפליא: מה יותר פשוט מלעבד לבמה ספר שהוא בעצם מונולוג ארוך של סטנדאפיסט? אלא שבקריאות נוספות הסתבר שמעשה ההעברה ממדיום אחד לשני מסובך יותר ממה ששיערתי. מופע היחיד של דובלה ג' אינו מתרחש בסתם מקום, אלא במועדון לילה עלוב באזור התעשייה של נתניה; הקהל עצמו מגיב כל העת למופע הפרובוקטיבי, בקרבו יושבים שני חברי ילדות של דובלה, שמעורבים בנעשה על הבמה, וזיכרונותיהם מהווים נדבך נוסף בעלילה. כל זה חייב אותנו למצוא מקבילות בימתיות למה שמתרחש בתודעתו של הקורא.

וכך, ישובים זה מול זה, משני עברי שולחן הכתיבה הכבד של מיכה, חמושים בידע האנציקלופדי שלו, מוקפים מחזות וספרי תיאטרון, מצאנו את עצמנו מתלבטים במשך שעות לגבי התשובה לשאלה החשובה ביותר: מה תהיה השפה התיאטרלית של ההצגה? האם לשחזר את מועדון הלילה של נתניה, עם השולחנות הקטנים, האלכוהול השופע והמלצריות בשורטס ובגופיות סגולות-זוהרות? האם לשלב בובות ושחקנים? או אולי להפוך את ההצגה למן מופע קרקס, שכולל "מספרים" מצחיקים ועצובים לסירוגין? אחרי שיטוטים מרובים במפת הז'אנרים התיאטרליים האפשריים חזרנו לנקודת המוצא, והחלטנו לאמץ את הפתרון הפשוט ביותר.

השלב השני של העבודה היה לחלץ מתוך הטקסט של הרומן, שכולל כמאה ותשעים עמודים, מחזה באורך רגיל, שכולל כארבעים עמודים. חלקים מסוימים מן הרומן היו מועמדים "טבעיים" למחיקה: תיאורים של מועדון הלילה, הרהורי המתמשכים של חבר הילדות, בדיחות ארוכות מדי של דובלה. אבל גם בלעדי החלקים הללו, נותר בידינו גוש גדול מדי של טקסט. ושוב התלבטויות: עד כמה חשובים זיכרונות הילדות של דובלה? מה להשאיר מתוך יחסי הגומלין שבינו ובין חברי הילדות? ומהו המינון הנכון של הבדיחות? בסופו של דבר הגענו לגרסה מקוצרת, ואז נותר השלב השלישי. אם בשלב הקודם השתמשנו בפטיש ואיזמל כבדים כדי ליצור את הטקסט הגדום, הרי עתה אחזנו בפצירה עדינה שנועדה לשייף את הקצוות החדים. זה חייב שעות נוספות מסביב לשולחן העבודה, יחד עם דרור קרן, כשאנו חוזרים וקוראים את הטקסט, מאחים את השברים ויוצרים את הנוסח הסופי של המחזה. נוסח זה מבוסס על הפתרון הפשוט שאימצנו: שילוב מצומצם ככל האפשר של סוגי מדיה אחרים, כגון אנימציה ומוסיקה, וחתירה אל דרגת האפס של התיאטרון - המפגש הבלתי אמצעי בין השחקן והקהל. יש למפגש הזה כמה פירושים: על פי סמואל בקט, השחקן הוא כמו אדם הטובע במים סוערים וזועק לעזרה, נוכח קבוצת אנשים שעומדת חסרת אונים על צוק גבוה; על פי יז' גרוטובסקי, השחקן הוא כמו אדם שמצית את עצמו על ראש גבעה, ומאיר בלהבות את האנשים הנמצאים בתחתיתה; על פי פיטר ברוק, השחקן הוא מי שהכין מראש וניצב מול קבוצת אנשים, שלא הכינו דבר - והוא מנסה לשחרר אותם אך במעט מכוח הכבידה של המציאות. המפגש הטעון הזה, שקיים על הנייר ברומן של גרוסמן, יוצא מן הכוח אל הפועל במהלך ההצגה. "סוס אחד נכנס לבר" הוא, למעשה, רומן של וידוי, בו מספר דובלה ג' על מעשה נורא, חסר מחילה, שעשה בעודו נער. אקט הווידוי מחייב נוכחות של קהל שמקשיב למתווה - שאם לא כן הוא נותר חסר משמעות. משום כך צריך לראות את אולם התיאטרון כמכלול אחד, בו יש לכולם תפקיד חשוב: דובלה חייב לפרוק מעל עצמו את המשא הכבד של האשמה; שני חברי הילדות נמצאים שם כדי לסייע לו להתבונן בעצמו; ואילו הקהל הגיע כדי להאזין, לצחוק, להבין, ואולי גם כדי לסלוח.

פרופ' אבנר בן-עמוס הוא מעבד שותף למחזה

מתוך ראיון של יוני לבנה עם דויד גרוסמן

"סוס אחד נכנס לבר" כבר בשם שלו ובכריכה הפופית, מאותת לקוראים על מפגש אחר עם גרוסמן. סופר שדמותו הציבורית והפוליטית מוכרת גם למי שלא קרא מילה מספריו...

מה משך אותך לדמות הזאת?

"אולי נהייתי לגעת בקיצוניות שלו, אבל בעיקר, הוא נוגע ללבי. אני יכול להזדהות עם הילד שהוא היה. עם האילוף הזה למצוא לעצמו מקום בחברת המבוגרים. אני אוהב את הבדידות שלו על הבמה. יש משהו התאבדותי באומץ הזה, לעמוד מול קהל שכל הזמן בוחן אותך. שלא מקבל אותך כמובן מאליו, לעולם. הוא כל הזמן צריך ללהטט, לפתות את הקהל אליו - ויחד עם זה לא לוותר על הסיפור שלו. לאט לאט רובם יוצאים, עוזבים, והוא נשאר עם קבוצה קטנה של אנשים שמוכנים לשמוע אותו."

וזאת תחושה שאתה מכיר?

"אחת מחוויות התשתית שעושות אדם לאמן, היא ההרגשה שהוא לא מובן. שהאמנות שלו היא הדרך היחידה שלו לומר את עצמו כפי שהוא. כל הכתיבה היא הרי רצון להבין את עצמך. להבין מה הדבר הזה שהגרלתי בהגרלה של החיים, מי זה האדם שאיתו אני חי בזוגיות משונה. אני לא דובלה. לא הייתי יכול לעלות על במה ולספר את סיפורי, למרות שבסופו של דבר, במשך הרבה שנים, אני כן מספר סיפור פנימי שלי באמצעות סיפורים אחרים. הגסות שיש בדובלה, למשל - זה לא דבר שאני משתמש בו ביומיום, אבל גם היא נמצאת במצאי הנפשי שלי."

האגרסיביות של הגיבור, הליצנות שלו, ההתערטלות שלו מול הקהל, נראות כמעט כמו נסיון לבעוט בפרסונה שלך כסופר "מכובד". במעמד שצברת עם השנים.

"אין לי שום שליטה על הפרסונה הזאת. אני לא חושב שהשתניתי כהוא זה בשנים האלה, חוץ משינויים שקשורים לגיל, ולנסיבות מסוימות של חיי. והאמת, הפרסונה הפומבית הזאת לא כל כך מעניינת אותי. אני לא לוקח אותה לריאות. גדלתי בבית שבו אתה לא באמת יכול לחשוב על עצמך שאתה יותר טוב ממישהו אחר. דע את מקומך, תתייחס לעצמך בטיפה אירונית. זה מינרל שמאוד עוזר בחיים. אני בא ממשפחה שהיא ביסודה מאוד לא צינית, אבל כן אירונית. האירוניה הזאת התחילה מסבתא רחל החמודה. היא עלתה לארץ כאלמנה עם שני יתומים, אבא שלי ואחותו, ב-36'. הייתה אשה עם חוש הומור נפלא, עם אוצר של מאות פתגמים בידיש. המשפחה מדברת אותה ואת הפתגמים היידיים שלה עד היום. היה לה מבט כזה אירוני, על כל מי שניסה להיות גדול יותר ממה שהוא."

אפשר באמת להימנע מזה? אתה חתום בסוכנות ספרותית עם השפעה עולמית, זוכה בפרסים בינלאומיים, נואם בכיכרות.

"אז מה צריך להשתנות בחיים שלי? סבתא שלי הייתה אומרת: רוטשילד אוכל שתי ארוחות צהריים? הוא ישן על שתי מיטות?..."

5 בספטמבר 2014, מדור הספרות "ידיעות אחרונות"

”הרגע שבו מישהו קורא ומישהו אחר שומע”

נורית גרין

הספר ”סוס אחד נכנס לבר” הפך אותי למשך שלוש שעות שבועה באולם באזור התעשייה בנתניה עם סטנדאפיסט בשם דובלה שמספר בדיחות, ז’אנר שלא אהוב עלי במיוחד ועם קהל שרוצה רק דבר אחד לצחוק ורצוי על מי ששונאים אותו ובזים לו. איתי בקהל הזה יש שני אנשים שאתם אני יוצרת קשר: המספר שהוא שופט בדימוס והיה חבר ילדות של דובלה, ואשה נמוכת קומה, אולי גם מאותגרת בדרכים אחרות ובגלל המראה שלה וצורת הדיבור שלה, היא הופכת מיד מוקד להתעללות של הסטנדאפיסט לקול צחוקו של הקהל.

זה המצב וזו התמונה וכמו השופט, גם אני מחפשת את פתח היציאה, לא זה המקום שהייתי רוצה להיות בו שלוש מאות עמודים, לא עם הקהל הזה ולא עם הבדיחות הללו. אבל לאט לאט כמו השופט גם אני נשבת, לרגע נסחפת עם הקהל וצוחקת מהבדיחות, לרגע מזדעזעת מהולגריות שלהן ושל שומעיהן, מהגזענות והאלימות, וכשלאט לאט נוצרת הבנה בין השופט, הסטנדאפיסט והאשה הנמוכה גם אני שותפה להבנה הזאת.

זה קורה כשהסטנדאפיסט עובר מהצחקות לזכרונות ומספר על חייו ובעיקר על היום שבו נקרא באמצע מחנה גדנ”ע להגיע ללוויה ולא היה ברור לו לוויה של מי - של אביו או של אמו. בשלב זה אני יוצאת מהאולם בנתניה אל המציאות ומגלה שמה שקורה בה לא שונה מהותית ממה שקורה באולם, כאילו אותו קהל אלים ואכזר מסתובב ברחובות הילדות, מחפש קורבן להתעללות ומוצא את דובלה, ולא רק אותו. כמו באולם ישנם גם שם המתעללים (חבורת הילדים), ישנם הקורבנות (דובלה הסטנדאפיסט, הילדה הנמוכה) וישנם אלה ששותקים ומקווים שהמתקפה לא תגיע אליהם (השופט בילדותו). האחרים בספר הזה, אם זה באולם הסגור או במציאות הפתוחה, הם, כפי שאמר סרטור, הגיהינום.

אבל מכאן, מהגיהינום הזה, מתחיל המסע לגילוי משהו אחר. כשדובלה הסטנדאפיסט, שהוא עכשיו כבר בן חמישים ושבע, מצלצל אל חברו השופט לאחר כל כך הרבה שנים שלא התראו זה עם זה ומבקש ממנו לבוא להופעה שלו, מרגיש השופט כאילו: ”נפתחה איזו תהום מזמינה, איזה איתות שקשה לי לשים עליו את האצבע, מישהו מתוכו קורא לי”, וזה הנושא של הספר, כפי שלאט לאט הולך ומתגלה, לא הסטנדאפ, גם לא השנאה והרוע, אלא הרגע שבו מישהו קורא ומישהו אחר שומע. מישהו מדבר ומישהו אחר רואה אותו, ומעבר למלים וללא מלים מבחין בזהות המיוחדת, החד פעמית שלו...

כשהאולם כבר כמעט התרוקן, מסתבר שהספר הזה לא היה ספר על רוע, גזענות ואלימות. זה היה ספר על תגלית גדולה והיא שהבן אדם, בן האנוש, קיים גם בתוך האלימות והרוע ואפשר להביט בו ולראות אותו, ואם הוא כבר התרחק וגם אם מת אפשר לחזור ולדמיין אותו ולגלות אותו מחדש. זה מה שלומדים גיבורי הספר הזה, וזה מה שמלמדת כל ספרות גדולה וזה אומר שלא בהופעת סטנדאפ ביליתי שלוש שעות של קריאה אלא בתוך ספרות זאת.

מתוך המאמר של פרופ' נורית גרין שהתפרסם באתר וואלה תרבות, 16 באוקטובר 2014
פרופ' גרין מכהנת כראש החוג לתרבות, הפקה ויצירה במכללת ספיר.

דברים על מיכה

דויד גרוסמן

מיכה - איש גדול, רחב. תמיד היה נדמה לי שהוא מנסה להמעיט את נוכחותו הפיסית, כמעט מתנצל עליה. איש לא דק, שפל-כולו דקויות, ערנות לניואנסים בשיחה, לכל מילה או הבעה חולפת בפניו של בן-שיחו. עבדתי אתו למעלה משנה. אהבתי את העדינות שלו, את הדיבור הלא פסקני, דיבור מציע, קצת פרום בקצהו לעוד אפשרויות שאולי סותרות את מה שאמר כרגע; הצירוף הזה שבה את לבי- קול הבס המרעיד חדרי בטון, ביחד עם ההיסוס, עם הנכונות לפנות מקום לדעה אחרת, ועם הכבוד שבו התייחס לכל דעה, גם כשבאה מפי שחקן מתחיל: גישה דמוקרטית ושוויונית וכנה אל כל אדם. מענטש.

יש לי סיפור עליו, שכיום קשה לספרו, אבל אולי דווקא כאן, בתכנייה של ההצגה שהוא יזם והגה ויצר- לפעמים כנגד כל הסיכויים - זה המקום:

כתבתי את "סוס אחד נכנס לבר" במשך כשנה וחצי. חודשים ארוכים לא הצלחתי לכתוב את אחת הדמויות- אבישי, השופט בדימוס, חבר הנעורים של דובל. המכשול היה ברור לי: כשאני כותב דמות אני חייב לדעת - לפני כל דבר אחר - את הפיסיות שלה - איך נראים פניה, איך הגוף שלה, איך הקול שלה, איך היא מתנועעת. ועם אבישי, איכשהו, לא הצלחתי.

והנה, באותה תקופה העלה תיאטרון "הספרייה" ברמת גן - בשיתוף עם "בית צבי" - מחזה על פי ספר אחר שלי, ואני באתי לראות חזרה, ובאותה הזדמנות, לשוחח, לראשונה, עם מנהל התיאטרון- מיכה.

ואנחנו יושבים ומדברים, ואני מביט בפניו, פניו מלאות העוצמה, עם המצח המסולע, ואני מפסיק להקשיב לו ורק סופג לתוכי את המראה שלו, ויודע מיד ובלי היסוס- יש לי את אבישי.

וכך היה. מאותו יום דמותו פשוט נכתבה לי. לא אמרתי על כך דבר למיכה, אבל שלושה או ארבעה ימים אחרי שיצא הספר מצלצל מיכה ואומר - "אני חייב להפוך את הספר הזה למחזה." ואני כובש בלבי את התדהמה, ואומר, "הוא שלך, ואתה תשחק את השופט."

והתחלנו לעבוד על המחזה, גרסה ועוד גרסה, וכל אותו הזמן התאפקתי ולא סיפרתי לו. ורק כשאמר לי שבגלל סיבות חיצוניות לגמרי הוא לא יכול גם לביים וגם לשחק, רק אז אמרתי לו, שהוא היה ההשראה לדמות (הפיסית, לפחות) של אבישי לזר, ומיכה הצביע על ראשו באצבע ואמר, "המצח, מה?" וצחקנו ביחד.

באופן קצת מוזר, גם כשהיה אתנו, תמיד הייתה תחושה של קצת געגועים אליו, אולי אל היציבות והמוצקות שהבטיח בנוכחותו (מי שהכיר אותו היכרות עמוקה ידע גם את השבירות והחרדה שבו), ואולי אל משהו שהוא הזכיר לנו בכל הליכותיו, בצניעותו, ברצינות שלו- איזו אפשרות של משהו שנעשה נדיר יותר ויותר.

ואם בחייו התגעגענו אליו, מה נאמר כעת.

"אני מאושר"

דרור קרן

מיכה לבינסון התחיל את כל הסיפור הזה. חלם את ההצגה הזאת מהספר הזה. דויד האמין בו, בעיבוד שלו. מיכה הביא את אבנר בן עמוס ואחר כך אותי ויצאנו לדרך. משפחה קטנה. כמו בספר. "אבא, אמא, ילד". מיכה ואני עבדנו בעבר, ("המפיקים" שעלה בקאמרי), ומאז כל הזדמנות להתחבק על הדרך נוצלה על ידינו עד תום. עבודת השולחן על הספר של גרוסמן הייתה עבודה ב"קלזו אפ". בגלל היצירה, בגלל הצורך לברור, לבדוק, לשאול מה נכון להצגה, מה מותר הבמה מהספר. מיכה לימד אותי בחצי שנה האחרונה טרם לכתו, את מה שהוא היה בחייו ובמהותו: לא להיות נחרץ מדי. לשום כיוון. יש עוד זווית. יש עוד סבטקסט אפשרי. יש עוד אופציה. תשקול ותבחר אחרי שתבדוק את הכל. אולי תגלה שיש אופציה טובה יותר? לפעמים היה נדמה שזה לא נגמר... כמו החריצים במצח שלו, שהיו "תשקיף" של הראש שלו מבפנים. חריץ מתערבב בחריץ, חוצה אותו, משנה לו את התוואי, כמו שהוא היה חושב, מדבר, מפליג למחוז אחר. ואנחנו שתינו בצמא את האוצרות הענקיים שלו, את הסיפורים. איש שכולו אהבה אמיתית לשפה, קולנוע, טלוויזיה, תיאטרון, מוסיקה, אמנות פלסטית. עם זיכרון לפרטים, לא רק למה אמרו אנשים, אלא לנימה שבה נאמרו. אצל מיכה הרגשת תמיד ש"הכאן והעכשיו" מכיל את הכל, את כל מה שהיה עד עכשיו מכל בחינה, אישית, משפחתית, תרבותית. את כל מה שהוא עבר, מכיר, מוקיר, אוהב, זוכר... והוא זכר. כמו מתוך איזו תיבה ענקית שזמינה לו תמיד, כל נושא שעולה, כל דבר מהווה קצה קרחון למשהו נוסף ויש לו ספיחים מרתקים, אפרופואים, שגם אם הם מבזבזים את הזמן של החזרה, אתה לא יכול שלא לשמוע.

מיכה... אלף סיפורים. אוקיינוס של אהבה, אנושיות והשראה. כל מי שאנחנו רוצים לידינו כשאנחנו עוסקים ביצירה. נתינה וקשב אמיתי לכל המיתרים של לב האדם.

ביום האחרון בו התראינו, עשר שעות לפני שנפטר, הוא אמר בסוף החזרה לנעם סמל (המנכ"ל היוצא של "הקאמרי") כשהוא מחייך ומצביע אל חדר החזרות: "אני מאושר..."

מיכוש, אני מקווה שטיפלנו יפה ב"סייח" שהשארת לנו. אני מקווה שעשינו טוב. אוהב אותך לנצח.

צילום: אורן ירעאל

איה גרניט-שבא

יסי ירום

דוד גרוסמן הסופר

נולד ב-1954 בירושלים. בין ספריו: "עיין ערך 'אהבה'", "ספר הדקדוק הפנימי", "הזמן הצהוב", "מישהו לרוץ אתו", "בגוף אני מבניה", "יש ילדים זיגוג", "שתהיי לי הסכין", "נופל מחוץ לזמן", "סוס אחד נכנס לבר" ו"אשה בורחת מבשורה". כתב גם ספרי ילדים, בהם סדרת ספרי "איתמר". ספריו תורגמו לארבעים שפות.

צלם: קובי קלמנוביץ

מיכה לינסון ז"ל המעבד והבמאי- נפטר 3 שבועות לאחר תחילת החזרות

למד בימיו תיאטרון וקולנוע ב: New York University שימש כבמאי בית ומשנה למנכ"ל התיאטרון הציבורי בפייטסבורג, פנסילבניה. ביים ברוב התיאטראות בארץ. בין הצגותיו: **תופים בלילה**, **אותו ואת בנו**, **קומדיה של טעויות**, **ברנשים וחתיות**, **בת הגדוד** (בית האופרה, בוסטון), **זינגר**, **מראה מעל הגשר**, **דון ג'ובאני**, **גבירתי הנאווה**, **באופרה הישראלית**, **קופנהגן** (פרס במאי השנה ע"ש יוסף מילוא), **רומנטיקאים**, **המלביש** (בתרגומו), **מירהלה אפרת** (פרס הצגת השנה העלאה מחודשת), **מקווה** (פרס הצגת השנה), **ביבר הזכוכית** (בתרגומו), **פלדה** (בתרגומו), **המפיקים** (פרס מחזמר השנה ופרס במאי השנה ע"ש יוסף מילוא), **בדנהיים 1939** (עם עמרי ניצן), **מותו של סוכן** (פרס הצגת השנה להעלאה מחודשת), **נערי ההיסטוריה**, **מי מפחד מווירגיניה וולף** (בתרגומו), **השוטר אזולאי**, **סיפור הפרברים**, **אבודים ביונקרס** (בתרגומו). במקביל לעבודתו בתיאטרון ביים תוכניות בידור ומופעים מוזיקליים. כיהן כמנהלו האמנותי של פסטיבל ישראל, ירושלים (2001-1994) וכמנכ"ל בית צבי - ביה"ס הגבוה לאמנויות הבמה (2014-2009). שידר ברדיו מהות החיים וב-FM88.

אבנר בן-עמוס מעבד שותף

בוגר החוג ללימודי התיאטרון באוניברסיטה העברית בירושלים. בעל תואר ד"ר להיסטוריה מאוניברסיטת קליפורניה-ברקלי. משמש כפרופסור להיסטוריה של החינוך באוניברסיטת תל-אביב. מתמחה בהיסטוריה של ריטואלים פוליטיים באירופה ובישראל. הקים, יחד עם הדס עפרת, את תיאטרון הקופסא בירושלים. מחזהו **שרה אישה עקשנית** הוצג תחילה כמחזה בובות בתיאטרון הקופסא (1978) ואחרי כן כמחזה לשחקנים בפסטיבל עכו (1986). עיבד, יחד עם רות קנר, את ספרה של תמר ברגר **דיוניסוס בסנטר** למחזה באותו השם, שהוצג על ידי קבוצת התיאטרון של רות קנר (2004). עיבד, יחד עם מור פרנק, את הרומן והמחזה של משה שמיר **הוא הלך בשדות** למחזה **הוא הלך בשדות**, שהוצג על ידי קבוצת התיאטרון של רות קנר (2013). שימש כדרמטורג בהצגתה של עינת ויצמן **פלסטין שנת אפס**, שהוצגה בפסטיבל עכו (2016). עיבד את הפרוטוקולים של ישיבות ממשלת ישראל בקיץ 1967 למחזה **קיץ 1967: Read my Lips** בבימויו של סיני פתור, עבור התיאטרון הערבי-עברי ביפו. בנו של שחקן התיאטרון הקאמרי עמנואל בן-עמוס, שגילם את תפקידו של אורי בהצגה **הוא הלך בשדות** (1948).

דרור קרן דובלה, מעבד שותף, במאי

בוגר Mountview Theatre School בלונדון. כתב וביים את **על האש** בתיאטרון הקאמרי - שזכה בפרס המחזה המקורי הטוב ביותר 2015. שחקן תיאטרון הקאמרי ב 18 השנים האחרונות. בין ההצגות בהן השתתף: **אשה בורחת מבשורה**, **אורי מזוודות**, **משרתם של שני אדונים**, **אשכבה**, **הנפש הטובה מסצ'ואן**, **המפיקים**, **יעקובי ולידנטל**, **טובים השניים**. בתיאטרון חיפה: **שוליים קשים**, **הבולשת חוקרת**, **עיר חופשית**. בתיאטרון הבימה: **ההולכים בחושך**, **ליל העשרים**, **רעל ותחרה**. בתיאטרון גשר: **רוזנקרנץ וגילדנשטרן מתים**, **טרטיף**, **בשפל**, **עיר**. טלוויזיה: **יום האם**, **מילואים**, **שבתות וחגים**, **מטומטמת**, **של מי השורה הזאת?** **רינה ואריק לנצח**, **שערורייה**, **רחוב סומסום**, **סיפורי גן החיות**. קולנוע: **חמש שעות מפריז**, **פעם הייתי**, **אביבה אהובתי**, **לילסדה**, **אדם בן כלב**, **אני לא מאמין אני רובוט**. זוכה שלוש פעמים בפרס האקדמיה הישראלית לקולנוע וטלוויזיה לשחקן הטוב ביותר. מאז 2008 מופיע עם **מצד שני**- מופע הסטנד אפ שלו.

סבטלנה ברגר עיצוב במה

בוגרת ביה"ס ע"ש גרקוב רוסטוב, רוסיה והחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל-אביב. בין עבודותיה בעיצוב תפאורה - תיאטרון באר-שבע: **גרין מייל**, **רומיאו ויוליה**, **רוחות**, **רק אתמול נולדה**, **למה לא באת לפני המלחמה**. תיאטרון לילדים ולנוער באר-שבע: **מלכת השלג**. הבימה: **קורילנוס**. תיאטרון החאן: **הנשים העליונות מוינדזור**, **דוד וניה**, **החולה המדומה**, **חוקר פרטי**, **גן הדובדבנים**, **הנסיכה האמריקאית**, **אהובת הדרקון**, **אותלו**, **מצליחים**, **נישואים**, **קייץ**, **אושר**, **צל חולף**. תיאטרון גשר: **הלילה ה-12**. תיאטרון חיפה: **איש הכריות**, **מחיר הכבוד**, **משהו למות בשבילו**. בית ליסין: **עקר בית**, **מדליה להרי**. הקאמרי: **עד לא ידע**. מדיטק: **הכיתה המעופפת**, **מומו**, **אמיל והבלשים**, **יותם ויעלי**, **ספר הג'ונגל**. יידישפיל: **אלוהים אדם ושטן**. עיצוב תלבושות- תיאטרון באר-שבע: **עפיפונים**, **אבודים ביונקרס**, **הרולד ומוד**, **הגיבן מנוטרדאם**, **טירונות בלז**, **בין חברים**, **גן הדובדבנים**. הבימה: **קורילנוס**, **מירהלה אפרת**, **פידורים**, **ארטון**, **טנגו**. תיאטרון גשר: **שונאים-סיפור אהבה**. תיאטרון חיפה: **שלוש מסיבות**, **אירמה לה דוס**, **המקום ממנו באתי**. יידישפיל: **אהבה אחרונה**, **החזן מוילנה**, **ילדי הצל**. תיאטרון אורנה פורת: **הברווזון המכוער**, זוכת פרס הבמה לילדים ולנוער 2008-2009 אמיל והבלשים.

שריאל קסלסי אנימציה

שריאל הוא במאי אנימציה ומאיר בן 34, נולד בירושלים. ב 2012 סיים את לימודיו במחלקה לאמנויות המסך בבצלאל. סרט הגמר שלו **אלטנוילנד** הוצג בעשרות פסטיבלים ברחבי העולם, החשובים שבהם: **פסטיבל אנסי בצרפת**, **אוטווה בקנדה** ובפינת הסרט הקצר בפסטיבל קאן. שריאל היה חלק מהפקת הקופרודוקציה של ארי פולמן "כנס העתידנים". ב-2015 יצר את קליפ האנימציה לשיר הנושא "אפריקה שלי" מתוך אלבומו של גלעד כהנא. לקח חלק בפרויקטים בתחום הקולנוע הדוקומנטרי והפרסום, משמש כאמון הלייבל של חברת תקליטי ויניל בלונדון, עובד על סדרת אנימציה לתאגיד השידור -כאן וכותב סרט אנימציה באורך מלא. בימים אלו יוצא קליפ אנימציה שיצר לשיר "צומת דרכים" של דודו טסה למילותיו של המשורר אלי אליהו. www.sarielkeslasi.com

אלדד לידור מוסיקה

כותב ומעבד מוסיקה להצגות, לסרטים, למופעי מחול, לרדיו ומולטימדיה. בוגר המגמה לקומפוזיציה באקדמיה למוסיקה בירושלים. מלמד עיצוב מוסיקה בסמינר הקיבוצים. בין עבודותיו בתיאטרון - הבימה: הדה גבלר, אלוף הבונים, מלכת היופי של לינאן, רכוש נטוש, סונטת סתיו, מועדון האלמנות העליונות. בית ליסין: נערי ההיסטוריה, מקווה, פילומנה, פלדה, מירלה אפרת, מכתב לנעה, פופקורן, ערפל, שבעה. תיאטרון החאן: מידה כנגד מידה, האם הטובה, האזור החופשי. הקאמרי: הבדלה, מי מפחד מוירג'יניה וולף, מותו של סוכן, ביבר הזכוכית, מילאנו, אישה בעל בית, דמוקרטיה, המלביש, קופנהגן, המנצח, אלקטרה, שליחותו של הממונה על משאבי אנוש. תיאטרון חיפה: הדוכסית מאמלפי, השתיקה, דודתו של צ'רלי, עיר חופשית, הילד מאחורי העיניים, שיחות עם אבי, הנכד. תיאטרון באר שבע: חבלי משיח, איפיגניה, ילד משלי, ביבר הזכוכית, כסף של אחרים, רק בימי ראשון, באופן יחסי, M בטרפליי, זינגר, המתחזה, הרציף המערבי. תיאטרון לילדים ולנוער: מסך הברזל, הממלכה של קנסוקי, פילים לא רוקדים בלט, אורי, צבע הפנינה, שרה גיבורת נילי. מדיטק: קרשינדו, שמשון בר לשון, צבע הפנינה. תיאטרון הספרייה: מישוה לרוץ איתו, עיין ערך אהבה. זכה בפרס מרגלית על המוסיקה בנשיקת אשת העכביש. הלחין את המוסיקה למוזיאון יצחק רבין. הוציא 3 דיסקים אינסטרומנטליים, האחרון שבהם "Closer".

השחקנים (לפי סדר הא"ב) איה גרניט-שבא פיץ

בוגרת "בית צבי" 1990. זוכת מלגת "קרן שרת" 1989. זוכת קרן "רשת" על שם גילי פתיר, 2000. מקום ראשון בכתובת התסריט לבנה יקירתי (The postwoman) שזכתה במקום הראשון בפרס הדרמה הטובה ביותר בפסטיבל הסרטים בירושלים 2002, וכן זכתה בפרס הפצה בפסטיבלים בעולם. שחקנית הקאמרי מ-1993: בית העלים הכחולים, ענבי זעם, פליישר, הסוחר מונציה, בוטרה, ביקור הגברת הזקנה, הפלגות, שידוכים, מסע הניסים והנפלאות, עוץ לי גוץ לי, לזיסטרטה, סאלח שבתי, משפחה חמה, קומדיה של טעויות, תעלת בלאומילך, גם הוא באצילים, ארוחת טעימות, אנה, עמודי החברה. שיחקה בתיאטרון הספרייה, תיאטרון ארצי לנוער, תיאטרון לילדים ונוער, תיאטרון הקיבוץ, פסטיבל עכו, תיאטרון המדיטק ועוד. השתתפה בתוכניות טלוויזיה ודיבובים. מורה למשחק ובמאית בבית צבי. בין ההצגות אותן ביימה: הוא הלך בשדות, פונטילא ומטי משרתו, השושנה המקועקעת, משהו יפה, קיץ אחרון, על עכברים ואנשים, בלרינה, הלוויה חורפית, הא-הא, אונדן, כזאת היתה אמא, ערב שירי קוואפיס, ישבתי בבית וחיכיתי שהגשם ירד ועוד...ביימה גם בבית ליסין במסגרת פותחים מסך: רחוב העלובים, זואי, מאה אמהות.

יגאל זקס אבישי לזר

בוגר "בית צבי" 1994. משחק בתיאטרון - הקאמרי: אנה, גורודיש, אלקטרה, פרוסט/ניקסון, הילכו שניים יחדיו, מבדולח לעשן, לזיסטרטה 2000, הורדוס, אמא קוראז', השחקן, אורי מורי. אנסמבל הרצליה: המסיבה של אביגיל. הבימה: אוגוסט מחוז אוסייג'. בית ליסין: כולם היו בני. תיאטרון ב"ש: סוחרי התהילה, החטא ועושו, אשת האופה, הפסנתר של ברטה, כסף של אחרים, שיר חדש, פילדלפיה אני בא, הנסיכה והרועה, סיד, היהודי זיס. תיאטרון הספרייה: עיין ערך אהבה, לשבור את הצופן, הורים איומים, ריצ'רד השלישי, אאידה. תמונע: בוך. תיאטרון נוצר: קרנפים. טלוויזיה וקולנוע: החממה, המשרד, כתב פלילי, לגעת באושר, כנפיים, אנס הבושם, דשאים סגולים, לתפוס את השמיים, תיק סגור, עכשיו או לעולם לא, הגרעין הקשה, נימפות בערפל. בימוי - תמונע: בוך. צוותא: נימפות בערפל. הסימטה: החמור והשמנונת. תיאטרון הספרייה: האספן, הוכחה, בודדה באפלה, מגנוליות מפלדה. בית צבי: חתונת הדמים, הא הא, האב, הבקכות, מעשיית חורף, פוטנציאל קומי ועוד מחזהו מאה זכה בתחרות "משישה יוצא אחד" ועלה ב2007 בתיאטרון הקאמרי.

יוסי ירום בעל המועדון

בוגר הסטודיו למשחק "ניסן נתיב" ת"א 2014. משחק בתיאטרון "הבית" ביפו, בציפורלה, פרפורמר במופע לא מכניסה את זה הביתה מאת ג'ייסון דנינו הולט, ועוד. טלוויזיה: משפחה טובה, הרוסים. קולנוע: המועדון לספרות יפה של הגברת ינקלובה, גאליס: המסע לאסטרה, לב שקט מאוד. צלם סטילס ועורך וידאו.

עדי שימרוני עיצוב התאורה

בוגרת החוג לאמנות התיאטרון באוניברסיטת תל אביב והאקדמיה "Mountview" בלונדון (התמחות בעיצוב תאורה). עיצבה תאורה להצגות, הופעות מחול ומופעי מוזיקה בארץ ובחול. בין עבודותיה: בקאמרי: כבוד אבוד, יהודים רעים, הזאבים. הבימה: לעוף ולרקוד, גיבורים, הדה גבלר. בבית ליסין: שיינדלה, הקוסם מארץ עוץ, מימונה, אחרון ימיה, ילדת הפעמון, הפרדס, אישה, בעל, בית, מדליה להארי, שבטים, ארוחת פרידה, הזוג המוזר. בתיאטרון באר שבע: משיח, הרוזן ממונטה כריסטו, פיאף, המשרד, קן הקוקיה, שחק אותה סם, הרבה רעש על לא כלום, למה לא באת לפני המלחמה? גלילאו, הגיבן מנוטרדם, חתונת הדמים, אבודים ביונקרס. בתיאטרון הצפון: עופרה - דרמה מוזיקלית. בתיאטרון חיפה: הדודה של מנש, מחיר הכבוד (בשיתוף עם חני ורדי). בתיאטרון אורנה פורת: ארץ קליק. במדיטק: עץ הדומים תפוס, סוד הגן הנעלם, לא דובים ולא יער, מוף ומוריס, רשת ביטחון. בתיאטרון הספרייה: תום סוייר, ארוודרצ'י רומא, עד התביעה, ג'ייקל והייד, היפה והחיה. גוונים במחול 2011 תוכניות ג'וד'. האופרה הירושלמית: נישואי פיגארו, מאדאם באטרפליי. זוכת עיצוב התאורה בפסטיבל להצגות ילדים, חיפה 2011 על ארץ קליק. זוכת פרס עיצוב התאורה להצגה לב, פסטיבל עכו 2011.

נאוה לוי עוזרת במאי

למדה ב"בית צבי". היתה מפיקה עצמאית במשך שנים רבות. היתה בעלת תיאטרון לילדים - "מימד". עוזרת במאי ומנהלת הצגות בתיאטרון הקאמרי משנת 2000. פרס עובד מצטיין לשנת 2012. השתתפה בהצגה פולו (פרס ההצגה הטובה ביותר בפסטיבל עכו, 2012). שימשה כעוזרת במאי בהצגה איש קטן מה עכשיו?, ביימה בקפה תיאטרון את סיפור חולה על אשה בריאה.

The book has won the Man Booker International Prize, 2017

A HORSE WALKS INTO A BAR

Based on the book by **David Grossman**

Stage adaptation by

Micah Lewensohn, Avner Ben Amos and Dror Keren

Directed by **Dror Keren**

Inspired by **Micah Lewensohn**

Stage and Costumes **Svetlana Breger**

Animation **Sariel Keslasi**

Music **Eldad Lidor**

Lighting **Adi Shimroni**

Director assist. **Nava Levy**

Cast:

Dovale G' **Dror Keren**

Avishay Lazar **Igaël Zachs**

Pitz **Aya Granit Shva**

Yoav **Yossi Yarom**

Voices from the audience:

Yossi Kantz, Sandra Sade,

Avishay Meridor, Asaf Maron, Nir Barak, Goni Knaani

Boys: **Ayali Eldar, Raz Eshborn, Nir Gueta,**

Daniel Darnitzero, Hoshen Hanania

Recordings:

Voices: **Mitzloli Studios**

Sound: **Yonatan Barak**

Music: **Shardo Studios**

Sound: **David Luria**

Players:

Shay Alon Guitars

Roi Bar Sira Melodica and Accordion

Eldad Lidor Programming and

additional instruments

Production manager **Nava Levy**

Stage manager **Sasson Sagron**

Lighting operator **Shay Eshed**

Sound **Eyal Reichstat**

Video **Ohad Levitan**

Wardrobe/ Props **Sara Cohen**

Make up **The entire Dept.**

First performance:

Length: 1 hour 30 minutes. No interval

Dovaleh G's standup comedy performance in a basement in Netanya's industrial zone spirals out of control and takes a spine-chilling turn. In front of the audience, which includes two of his childhood friends, he carries out a searing moral stocktaking. The careening rollercoaster shifts rapidly between black humor and vitriolic satire, between loves and betrayals, longing and regrets. In standup comedy – as in life – everything is possible. This evening, which is also Dovaleh's birthday and apparently his last performance, he no longer has anything to lose.

על המקצוע, על אנשים, על החיים - מפי סטנדאפיסטים:

וודי אלן

-המוות הוא תכונה נרכשת.

ג'רי סיינפלד

-אני שונא אנשים. הם גרועים מכולם.
-בסך הכל אני בעצם כמוכם, רק הרבה יותר מוצלח.
-שואלים אותי: "למה אצלך הכל זה בדיחה?"
כי אני קומיקאי.

ריצ'רד פריור

כל אחד מאיתנו סוחב את המפלצות של עצמו.

איימי שומר

-אני מסתכלת על הדברים הכי עצובים בחיים וצוחקת, כי הם מצחיקים למות, וזה הדבר היחיד שאנחנו יכולים לעשות עם הרגעים הכואבים.
-ההורים של כולנו דפקו אותנו בצורה כזו או אחרת. ככה זה בחיים. גם האמהות שלנו הן בסך הכל מוצרים של הילדות הדפוקה שלהן.
-החיים מלאים כאב ואכזבות. אני עשיתי קריירה שלמה מלספר על זה, ככה שכל אחד יכול לצחוק ולבכות יחד אתי...

רודני דיינג'רפילד

-אשתי ואני היינו מאושרים 20 שנה, ואז נפגשנו...
-כשנולדתי הייתי כל כך מכוער שהרופא נתן סטירה לאמא שלי.
-אני זוכר שחטפו אותי ושלחו חתיכה מהאצבע שלי לאבא שלי, הוא אמר שהוא רוצה עוד הוכחות.

אמו פיליפס

-בני הכיתה שלי שכבו עם כל מה שזז, אבל אני לא ראיתי סיבה להגביל את עצמי.

לואי סי. קיי

-אני מסתכל מסביבי, ובערך מאה אחוז מהאנשים מסמסים בזמן נהיגה. כולם הורגים ורוצחים אחד את השני עם המכונות שלהם, ועדיין אנשים מוכנים להסתכן בלהרוג מישהו ולהרוס לעצמם את החיים רק בגלל שהם לא רוצים להיות לבד לשנייה אחת.
-הארוחה לא מסתיימת כשאני מלא, הארוחה מסתיימת כשאני שונא את עצמי.
- הילדה הקטנה שלי מספרת לי הרבה פעמים בדיחות, ואני מת על זה. היא ממציאה אותן ולא גונבת אותן מאנשים אחרים. הבדיחות מעולות כי אני לא יודע מה עומד לקרות. הנה בדיחה שהיא סיפרה לי לפני כמה ימים: 'מי אמר לגורילה שהיא לא יכולה ללכת לבלט?', שאלתי 'מי?', ואז היא אמרה לי: 'פשוט האנשים שאחרים על החלטה הזאת.'

Natural
FORMULA
The Hair Experts

כבר לא צריך להרטיב את הראש
כדי לחפוף!

חדש מנטורל פורמולה: שמפו יבש מנקה ומרענן ברגע ללא חפיפה

כל אחת מכירה את התחושה הזו: השיער זקוק לחפיפה אבל אין לך זמן לחפוף או שבדיוק עשית פן והשיער כבר שומני... אז מהיום את יכולה ליהנות משיער נקי גם בלי לחפוף במים. עוד פתרון מקצועי מנטורל פורמולה: שמפו יבש. שמפו בספריי מנקה ומרענן ברגע ללא צורך בחפיפה

- נספג במהירות • סופח שומן ולכלוך • מעניק ניחוח מרענן • שומר על הפן ועיצוב השיער • ללא סלק, ללא פארבנים, ללא מלחים, ללא SLS.

לבחירתך 4 סוגים, חפשי את המתאים ביותר לשיעריך

עסי את החומר
לתוך הקרקפת, וזהו!
השיער נקי ומוכן.

נערי את המיכל
ורססי במרחק של
20 ס"מ מהקרקפת.

מוצרי נטורל פורמולה לא נוסו על בעלי חיים | www.naturalformula.co.il

GIGI

ACTIVE COSMETOLOGY SINCE 1957

כשמדובר בעור שלי
אין פשרות

www.gigi.co.il

משרדי הנהלה ג'יג'י קוסמטיקה שחם 30, פתח תקווה, טל': 03-9258888

מחזמר
 פשוט לאהוב

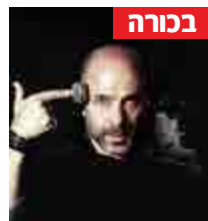
תמונות מחיי נישואין

שליחותו של הממונה
 משאבי אנוש

בכורה
 קרום

בכורה
 סוס אחד נכנס לבר

עמודי החברה

החדר האחורי

מחזמר
 סיפור הפרברים

מחזמר
 מצחיקונת

כטוב בעיניכם

אשה בורחת מבשורה

מפיסטו

שלוש אחיות

איוב הציבור

הזאבים

הכיתה שלנו

יהודים רעים

כבוד אבוד

ארוחת טעימות

על האש

איבנוב

הרטיטי את לבי

אשכבה

עוץ לי גוץ לי

רשיון לחיים

רק בקאמרי תרגום לרוסית, אנגלית ועברית

* באולמות קאמרי 1,2 מותקנת מערכת חדשה להקרנת כתוביות בשפות:
 * רוסית, אנגלית ועברית נחה לצפייה מכל מושב באולם. בסיוע קרן פורטר

Translation of screened titles is made possible thanks to the
 generosity of the Porter Foundation
 English and Russian translation please ask for details at box office

ההצגות המתורגמות לרוסית:

מצחיקונת

סיפור הפרברים

כטוב בעיניכם

עמודי החברה

מפיסטו

ההצגות המתורגמות לאנגלית:

מצחיקונת

סיפור הפרברים

הזאבים

כטוב בעיניכם

ארוחת טעימות

איוב הציבור

יהודים רעים

תמונות מחיי נישואין

עמודי החברה

קרום

כתוביות בעברית לאנשים עם מוגבלות בשמיעה:

מצחיקונת

כטוב בעיניכם

החדר האחורי

הזאבים

אשה בורחת מבשורה

סוס אחד נכנס לבר

עשו מנוי להצגות
 הטובות ביותר בישראל

רשימת תאריכי ההצגות המלוות בכתוביות תרגום באתר הקאמרי

www.cameri.co.il

עשו מנוי להצגות הטובות ביותר בישראל 1-700-707-990

בראבו

בנק הפועלים חוגג עם התיאטרון הקאמרי 73 שנות יצירה
אנו גאים לתרום לאמנות הבמה בישראל במסגרת פעילותנו למען הקהילה

בנק הפועלים
להיות ראשון זה מחייב

פועלים בקהילה
כשנותנים מכל הלב, הלב מתרחב